

مصاحبه اختصاصی ایسکانیوز با ملی پوش سابق تیم ملی پینگ پنگ

مهران احدی: راز ماندگاری من در ورزش نترسیدن از شکست است

مهران احدی ملی پوش سابق تیم ملی پینگ پنگ در سن ۴۵ سالگی هنوز هم در لیگ حضور دارد. مرد خستگی ناپذیر پینگ پنگ ایران کم نمی آورد.

علیرضا حیدریان - ایسکانیوز

مهران احدی بازیکن سابق تیم ملی پینگ پنگ، در حال حاضر سرمربی و بازیکن تیم دانشگاه آزاد، عضو هیئت رئیسه فدراسیون، مدرس فدراسیون جهانی و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد تهران است. احدی یک رکورد فوق العاده هم دارد؛ او در سن ۴۵ سالگی هنوز در لیگ بازی می کند. در حالی که تمام هم دوره های او مدتها است بازنشسته شده اند، مرد خستگی ناپذیر پینگ پنگ ایران کم نمی آورد و توانسته بدنش را طوری نگه دارد که نفر انتخابی حال حاضر تیم ملی را هم شکست بدهد. او می گوید برنامه ای برای خداحافظی از ورزش قهرمانی را ندارد و مصمم است تا سال آینده با قدرت بیشتری در مسابقات لیگ شرکت کند. شنیدن صحبت های مهران احدی و شیوه نگاه او به ورزش و زندگی، نه فقط برای ورزشکاران بلکه برای هر کسی می تواند الهام بخش باشد. در ادامه گفتگوی صمیمانه ما را با ایشان ملاحظه می کنید.

با سلام لطفا خودتان را معرفی کنید و نحوه ورودتان را به ورزش توضیح دهید.

من متولد ۱۰ فروردین ۱۳۵۴ در میانه، یکی از شهرستان های استان آذربایجان شرقی هستم. با توجه به اینکه پینگ پنگ رشته خانوادگی ما بوده و اکثر اعضای خانواده ما مثل برادر بزرگترم، عمو و پسرعمو هایم این ورزش را انجام می دادند، بالطبع من هم جذب این رشته شدم. خاطرم نیست که دقیقا از چه سنی پینگ پنگ بازی کردم اما به صورت رسمی از دوران ابتدایی و حدود سن ۷-۸ سالگی به سالن می رفتم و بازی می کردم. به هر حال من در شهرستانی زندگی می کردم که امکانات کمی داشت ولی من به دلیل علاقه ای که داشتم سعی می کردم هر طور شده آن را انجام بدهم و این ورزش تمام ذهن من را به خود مشغول کرده بود به طوری که حتی شب ها خواب پینگ پنگ می دیدم؛ خیلی دوست داشتم تمرین کنم و بازی کنم ولی با توجه به کمبود امکانات خیلی وقت ها فرصت به ما نمی رسید. یک سالن کوچک با تعداد میز محدود داشتیم و به خصوص ما که سن کمتری داشتیم، کمتر اجازه بازی به ما می دادند ولی خب ما از رو نمی رفتیم و در صف می ایستادیم تا نوبتی هم به ما برسد. با توجه به اینکه شهر ما در سطح کشور هیچ قهرمان ملی نداشت ولی ما فعالیت خودمان را انجام می دادیم. من وقتی ۱۰-۱۱ سالم بود در تیم بزرگسالان میانه مطرح بودم و در سن ۱۲-۱۳ سالگی نفر اول بزرگسالان بودم. در اصل اولین مسابقه ای که من در سطح استان انجام دادم در سن ۱۰ سالگی در مسابقات نو نهالان استان شرکت

کردم و نفر اول شدم. آن زمان مسابقات نونهالان کشوری وجود نداشت ولی نفر اول برای شرکت در مسابقات نوجوانان کشور به همراه تیم نوجوانان انتخاب می شد که من انتخاب شدم. اگر اشتباه نکنم سال ۱۳۶۴ بود که در مسابقات کشوری ملایر شرکت کردم و مقام چهارم را کسب کردم. با توجه به کمبود امکاناتی که عرض کردم کجدار و مریز پینگ پنگ را ادامه می دادم چون مسابقات استانی درست اطلاع رسانی نمی شد و از تقویم مسابقات خبری نداشتیم.

از چه زمانی عضو تیم ملی شدید و در مدت حضورتان چه افتخاراتی کسب کردید؟

در اولین مسابقاتی که در رده سنی نوجوانان کشوری شرکت کردم، مقام آوردم و از اوپن به دسته دو و بعد دسته یک آمدم. سپس در مسابقات انتخابی تیم ملی شرکت کردم و به عضویت تیم ملی نوجوانان در آمدم. البته آن زمان به اندازه امروز به تیم های پایه بها داده نمی شد. الان مسابقات استعداد یابی و بازی های ملی و بین المللی زیادی الان انجام می شود که زمان ما متاسفانه وجود نداشت. عضویت در تیم ملی آن سال ها محدود می شد به مسابقات بین المللی دهه فجر که آن هم نه به صورت منظم که هر سال برگزار شود. برای اولین در مسابقات بین المللی زیر ۲۰ سال با تیم ملی نوجوانان شرکت کردیم و بعد از هند مقام دوم را کسب کردیم. بعد از آن هم در رده های سنی مختلف مثل جوانان و زیر ۲۰ سال هم بودم ولی متاسفانه در این رده ها هیچگاه به مسابقات بین المللی خارج از ایران اعزام نشدیم. به خاطر اینکه به دلیل شرایط شهرمان دیگر نمی توانستم پیشرفت بکنم و اوضاع خانوادگی مان هم طوری بود که نمی توانستم هزینه کنم و به شهر دیگری بروم تا بتوانم بازی کنم، تصمیم گرفتم که درسم را بخوانم تا در دانشگاه دولتی و در شهر بزرگی مثل تهران قبول بشوم که خوابگاه داشته باشد تا بتوانم آنجا بمانم. هدفم این بود که هم درس بخوانم و هم اینکه در ورزش پیشرفت کنم. خدا هم کمک کرد و توانستم دانشگاه سراسری قبول شوم و در رشته تربیت بدنی دانشگاه تهران قبول شدم. هم زمان در دانشگاه آزاد هم رشته مهندسی کشاورزی قبول شدم و یک ترم تحصیل کردم ولی چون رشته تربیت بدنی از ترم بهمن شروع می شد، انصراف دادم به تربیت بدنی رفتم. از زمانی که به تهران آمدم در پینگ پنگ رشد خوبی داشتم و در سال ۷۷ برای اولین بار برای تیم ملی بزرگسالان انتخاب شدم. قرار بود به مسابقات جهانی برویم که متاسفانه بعد از شش ماه تمرین در اردو به مسابقات اعزام نشدیم. یکسال بعد برای مسابقات کاپ آسیا در هند که ایران یک سهمیه داشت، من موفق شدم آن یک سهمیه را بگیرم و اولین مسابقه بین المللی من در سطح آسیا این مسابقات بود. اولین مسابقه جهانی ام هم سال ۲۰۰۱ در مسابقات قهرمانی جهان در اوزاکای ژاپن بود و از آن به بعد هر سال بدون وقفه به عضویت تیم ملی انتخاب شدم و تمام مسابقاتی که تیم ملی اعزام شد را شرکت کردم. تقریباً ۴-۵ دوره مسابقات آسیایی و ۸ دوره مسابقات جهانی شرکت کردم. آخرین مسابقات جهانی هم که رفتم در سال ۲۰۱۴، مسابقات جهانی فرانسه در شهر پاریس بود. سال بعد برای مسابقات آسیایی انتخاب شده بودم که به دلیل شرایطی که آن زمان وجود داشت انصراف دادم و شرکت نکردم. یکسال بعد هم از تیم ملی خداحافظی کردم ولی به بازی های باشگاهی ادامه دادم.

در سطح باشگاهی چه مقام ها و افتخاراتی کسب کرده اید؟

من در باشگاه هایی مثل تایید واتر بندرعباس، تراکتور سازی تبریز، ریخته گری تبریز، خلیج پزند و چند باشگاه دیگر بازی کرده ام. اما بیشتر عضو پتروشیمی بندر امام و دانشگاه آزاد بوده ام. در دو سال گذشته هم سرمربی و بازیکن تیم دانشگاه آزاد هستم.

از چه زمانی مربیگری را شروع کردید؟

با توجه به اینکه عضو هیئت علمی دانشگاه هستم و شغل شریف معلمی را دارم و تدریس می‌کنم همیشه در طول دروان بازی ام از ده سال پیش در تیم های دانشگاهی و جاهای دیگر مربیگری کرده ام و یک آکادمی هم دارم که آنجا مشغول به کار هستم. از اول به مربیگری علاقه داشتم و مدارج مربیگری را طی کردم و در حال حاضر مدرک لول ۲ جهانی را دارم و همچنین مدرس فدراسیون جهانی و فدراسیون پینگ پنگ ایران هستم. به همین دلایل همیشه با مربیگری بوده و فعالیت داشته ام. همان طور که گفتم به طور رسمی دو سال است که در سوپر لیگ سرمربی دانشگاه آزاد هستم و شروع خوبی داشتیم و با بازی های خوب موفق به کسب مقام شدیم.

چه عواملی باعث شده که بتوانید در سن ۴۵ سالگی به طور حرفه ای پینگ پنگ بازی کنید و حتی نفر انتخابی تیم ملی را شکست دهید؟

واقعیت اینکه چند دلیل به ذهنم می‌رسد. یکی اینکه من عاشق پینگ پنگ هستم و با پینگ پنگ زندگی می‌کنم و دیگر اینکه من همیشه منطقی فکر کرده ام و دوست دارم واقع بین باشم. به همین دلیل هیچ وقت از بازی کردن و باختن نمی‌ترسم. یک سری از قهرمانان ورزشی هستند که معتقدند چون در بالاترین سطح بازی کرده اند و مقام داشته اند حالا اگر بیایند بازی کنند و به یک جوان ببازند برایشان خوب نیست. ولی من این طور فکر نمی‌کنم و همین طرز فکر باعث شده بتوانم هنوز بازی کنم. من تمام تلاشم را برای پیروز شدن انجام می‌دهم ولی این واقعیت را هم پذیرفته ام که یک بازیکن نمی‌تواند همیشه نفر اول باشد؛ باختن به یک جوان هم اصلا برای من عیب نیست. من خیلی لذت می‌برم با بازیکنانی که جوانتر از خودم هستند بازی کنم و از این قضیه انرژی می‌گیرم و هیچ ترسی از باختن ندارم و برای من مهم بازی کردن و ارائه توانایی‌هایم است. به هر حال هرکسی با برد، خوشحال و با باخت ناراحت می‌شود ولی برای من آنقدر مهم نیست که به خاطر ترس از باخت بازی نکنم. همین دلیل باعث شده که با استرس کمتری و راحت تر بازی کنم و چیزی را که در توانم هست بتوانم ارائه کنم. دلیل دیگری هم که وجود دارد این است که در پینگ پنگ سبک های مختلفی وجود دارد؛ یک سری سبک ها یک طرفه هستند و بیشتر از قدرت و فیزیک بدنی استفاده می‌کنند. در این سبک ها وقتی سن بالا می‌رود بالطبع سرعت و آمادگی جسمی پایین می‌آید و بازی کردن سخت می‌شود. سبک هایی هم هستند مثل سبک بنده که سبک دو طرفه جلوی میز هست و تاکید آن بر استفاده از فکر و تاکتیک بازی است، همین باعث شده که من خیلی نیازی به آمادگی جسمانی و سرعت بالا نداشته باشم و آن ضعف آمادگی را از طریق بودن در جلوی میز و انجام کارهای تاکتیکی و بازی خوانی و همچنین استراتژی ها و پیش بینی های بازی بتوانم جبران کنم. به هر حال این مورد برای من جواب داده و در مسابقات پارسال و امسال هم خدا را شکر نتایج خوبی گرفتم و کلا در انفرادی در لیگ یازده برد و یک باخت دارم و در بین همه بازیکنان شاغل در لیگ برتر بیشترین تعداد برد دارم. دلیل دیگری هم که می‌توانم اضافه کنم این است که همیشه مواظب بدنم بوده ام و سعی کرده ام که آسیب دیدگی خیلی جدی نداشته باشم به همین دلیل برای من خیلی مهم است که قبل از تمرین حتما بدنم را گرم کنم و بعد از تمرین هم سرد کردن بدن را داشته باشم. اگر آسیب کوچکی هم بینم بلافاصله پیگیری و درمان می‌کنم. به همین خاطر خدا را شکر هیچ وقت آسیب دیدگی خیلی جدی در طول دوران قهرمانی نداشتم و این باعث وقفه افتادن برای حضور در مسابقات نشده است. الان هم من خیلی وقت زیادی می‌گذارم که بدنم را آماده نگه دارم که آسیب نبینم. خیلی از ورزشکاران به خاطر آسیب دیدگی نمی‌توانند به ورزش کردن ادامه دهند.

اینطور که پیداست قصد دارید فعلا به ورزش قهرمانی ادامه بدهید؛ فکر می‌کنید تا چه زمانی بتوانید ادامه بدهید؟

بله. تصمیم دارم سال آینده با قدرت بیشتری نسبت به امسال بازی کنم. در حال حاضر هم دارم بدنم را بیشتر آماده می کنم. در این مدت هم شرایط خوبی را برای خودم فراهم کردم و تمرینات خوبی را انجام دادم. انشا... سال آینده اگر مشکلی پیش نیاید بازی خواهم کرد. زندگی و عشق من پینگ پنگ است و تا موقعی که شرایط فراهم است دوست دارم در سطح قهرمانی و لیگ بازی کنم. اما اگر لیگ هم بازی نکنم با پینگ پنگ هستم و دوست دارم تا زنده هستم این ورزش را انجام بدهم.

با توجه به اینکه در حال حاضر عضو هیئت رئیسه فدراسیون هم هستید کمی در مورد سیاست های فدراسیون پینگ پنگ صحبت کنید.

بزرگترین نقطه قوت حال حاضر فدراسیون پینگ پنگ این است که بدنه مدیریتی فدراسیون اهل پینگ پنگ هستند. رئیس، نواب رئیس آقایان و بانوان و دبیر فدراسیون و حتی اکثر اعضای هیئت رئیسه پینگ پنگی هستند. همین دلیل باعث شده که بهتر به قضیه نگاه بشود و اطلاعات لازم در این مورد در بدنه فدراسیون وجود داشته باشد. به همین خاطر تصمیماتی که معمولاً فدراسیون می گیرد به ابعاد مختلف آن توجه می کند. بعد قهرمانی، همگانی، فرهنگی در نظر گرفته می شود. گواه حرف من هم این است که خدا را شکر زمانی که این فدراسیون شروع به کار کرد بر اساس برنامه استراتژیکی که وزارت ورزش داده بود، در آن چشم انداز یک سری اهداف تعریف شده بود که در چهار سال اول فدراسیون به صد در صد آن اهداف رسیده است. تنیس روی میز ایران از نظر قهرمانی و کشف استعدادها در رده های مختلف دارای مقام بوده است. به خصوص در رده های پایه رنکینگ های خوبی داشته و آن برنامه استراتژیک کاملاً عملیاتی شده است. در سال های اخیر در رده بزرگسالان هم مقام های خوبی به دست آوردیم که خیلی از این مقام ها برای اولین بار اتفاق افتاد. همه این ها حاصل زحمات همه عزیزان در فدراسیون است. البته با به توجه به شرایط بد اقتصادی که در حال حاضر در کشور وجود دارد، بودجه کمی در اختیار فدراسیون ها قرار می گیرد. هزینه اردو ها و تامین بودجه اعزام های ورزشی با توجه به نرخ بالای ارز کار بسیار سختی است ولی با این حال فدراسیون نتایج بسیار خوبی به دست آورده است. باید این نکته را اضافه کنم که فدراسیون در تمام ابعاد قهرمانی، همگانی، فرهنگی، ارتقا داوران و مربیان برنامه هایی دارد که در حال انجام است. در حال حاضر هم با وجود این بیماری کرونا فدراسیون در صدد است با مجوز هایی که از وزارت ورزش می گیرد، بر گزاری اردوها و مسابقات را از سر بگیرد و روال طبعی خودش و تقویمی را که دارد ادامه دهد. انشا... آخرین مرحله مسابقات باشگاهی هم در صورت صدور مجوز پیگیری می شود.